

Névtelen part

A hőség tompasága mindenkin,

velünk szemben utunk célja,

a név nélküli part, fátyolos horizont

alatt a roppant súly elképzelt szorítása.

Végtelenre állítom szemem fókuszát,

most kéne szépnek látnom,

most kéne elveszni a szürke derengésben.

Aztán csak nézem, ahogy fénylik,

mint egy kifeszített bőrdarab,

kérdik, hogy mi az,

nekem meg nincs rá más szavam,

csak az, hogy il mare.

Tiziano helyett

A déli hőségben lustán jártunk

múzeumról múzeumra,

félhangosan olvastam magam elé

a festmények címeit,

majd a vonatmegállókat.

Körülöttünk koraesti fények,

jobbról a tenger vastag, kék margója.

Nem beszéltünk, untuk már azt is,

csak mutattad, nézd, de szép.

Egy villanás volt, háttal ültem,

de azóta mindennap eszembe jut,

mint néhány tévedésem és hibám.

Ha néha nélkülük ébredek,

könnyen és szelíden,

magamban addig számolok,

míg az összest fel nem sorolom.

Akkor is tudtam, nem erre kéne majd

emlékezni abból a napból,

mégsem engedem el azt a képet,

ahogy erős szélben lobog a tetőterazon

egy nagymosásnyi gyászruha.